

Důvěřujte svému svědomí

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 15. ledna 2007* ←

*Slunce je jasné a mírné, dny se krátí a vane chladný vítr.
Pole zrají zlatou úrodou.
Květy měsíčku se rozvíjejí jako věnce perel na březích řek.
Rolníci se radují a zpívají.
Milý svátek Sankránti přišel v měsíci pušja,
plní naše domovy čerstvě sklizeným zrnem.*

(báseň v telugu)

Bůh si přál, aby svátek Sankránti přinesl všem lidem blahobyt a oni necítily ohledně jídla a dalších potřeb žádné nesnáze. Rolníci přivezli po sklizni domů svou úrodu a budou spokojeně odpočívat. I námezdní rolníci budou mít volno, neboť čas sklizně je za nimi. Poté, co těžce pracovali po několik měsíců dnem i nocí na polích, si nyní budou z boží milosti užívat pohodlí domova.

Cokoli Bůh dělá, je pro dobro lidí, neboť oni jsou Jeho paprsky (*amsa*). *Mamaivánšó džívalóké džívalhútah sanátanah* (věčný *átman* ve všech bytostech je částí mého bytí), prohlásil Pán Kršna v Bhagavadgítě. Nejen lidské bytosti, ale božím vtělením jsou i zvířata, ptáci a hmyz. Všichni lidé si však tuto pravdu neuvědomují.

Světec Tjagarádža zpíval v jednom ze svých nesmrtelných kírtanů:

*Čímaló brahmaló Šiva kéšavádulaló préma míra
velasi undé birudu vahiničina Ráma nannu bróvara.*

*Ó, Rámo, ve své čisté a neposkorněné lásce
dlíš ve všech bytostech od mravence po Brahmdu a také v Šivovi a Kéšavovi.
Buď prosím i mým ochráncem.*

Protože si lidé tuto pravdu neuvědomují, zabíjejí i mravence, kteří jim lezou po těle. Stejní lidé mravence uctívají, jestliže se projeví jako vtělení boží. Celý rozdíl je v postoji.

V této roční době je během dne slunce mírné a příjemné. Dny jsou kratší a noci dlouhé. Za nocí je měsíční svit chladný a osvěžující. Když lidé během dne těžce pracovali, budou v noci pohodlně spát. Lidské tělo potřebuje odpočinek. Každá lidská bytost by proto měla mít přiměřený odpočinek. Jak se říká: „Prospěte se chvíli po obědě.“ Po obědě by si měl každý alespoň na chvíli zdřímnout. V noci by člověk neměl být dlouho vzhůru. Měl by se dobře vyspat.

*Všechno je boží vůle. Celý vesmír stvořil Bůh.
Bez boží vůle se na tomto světě nic nepohne.
Lidé, kteří si tuto pravdu neuvědomují,
se nechávají strhnout pýchou na svoji inteligenci a bystrý úsudek.
Ale nikdo, ať jakkoli mocný, neví, co před ním leží v budoucnosti*

(báseň v telugu)

Kdo je „hindu“? Písmena ve slově hindu znamenají: „h“ je pokora (*humility*), „i“ je osobitost (*individuality*), „n“ je národnost (*nationality*), „d“ je oddanost (*devotion*) a „u“ je jednota (*unity*).

Tam, kde je jednota, bude i božství. Jedině božství může sjednotit svět. Neměli byste se pokoušet dělit svět na kousky slovy: „toto je moje Indie“, „toto je moje Japonsko“, „toto je moje Německo“ a tak dále. Božství, nazývané „Já“, je ve všech lidských bytostech jen jedno. Je jen jediná rasa – lidská rasa. Lidství je velice svaté, posvátné a božské. Slovo *mánava* (lidská bytost) znamená: velmi svatý. Svátek Sankránti vám tuto pravdu připomíná a probouzí vás do skutečnosti. Během období *makara sankramana* se lidé, zvláště vesničané, účastní množství venkovských zábav a her.

Ve skutečnosti je toto období také svátkem pro zvířata. Někteří lidé ve vesnicích přivádějí ozdobeného býka (*gangireddu*) ke krávě, pojmenují je Ráma a Sítá a symbolicky vykonávají jejich svatební obřad v naději, že svatba přinese světu mír a blahobyť. Pasterec předem býka i krávu zacvičuje. Krávy se ptá: „Ammo, je Ráma krásný?“ Kráva vrtí hlavou v nesouhlasu. Pak se *gangireddudásu* pokouší s hůlkou v ruce krávě poradit: „Ammo, Ráma má modročernou barvu. Proto je velice dobrý. Je to velký král. Je mocný a úspěšný. Nato přikývne kráva na souhlas. Vypadá to, jakoby naznačovala: „Ano, Ráma se mi líbí.“ Děti ve vsi sledují hru na *gangireddu* s velkým zaujetím. Zvou své přátele a příbuzné ke sledování hry:

*Ó, drahý bratře, zde přichází gangireddudásu.
Pojďme a podívejme se na něj.
Má stříbrný medailon a opasek.
Honosí se různými ozdobami a na čele má zvláštní znamení.
Vede sebou bohatě okrášlenou posvátnou krávu s býkem a předvádí jejich svatbu.
Podívejme se na svatební obřad a nabídněme jim naše dary.*

(píseň v telugu)

Tak vesničané zdobí svůj dobytek a hrají si s ním. Svátek Sankránti přináší radost i ptákům. Hřadují ve velkých hejnech na chrámech a minaretech, cvrlikají a zpívají. Tak učí lidské bytosti všech zemí a náboženství světa jednotě a radosti. Je smutné, že mnozí lidé dnes víru v náboženství nemají. Náboženství kladou před lidské bytosti velké ideály, které by lidé měli následovat.

V Satja Sái vzdělávacích institucích studuje mnoho žáků. Nevidí v náboženstvích vůbec žádné rozdíly. Ten, kdo v takové rozdíly věří, není doopravdy lidská bytost. Existuje jen jedno náboženství – náboženství lásky. Pravou lidskou bytostí je ten, kdo následuje toto náboženství. Ve všech náboženstvích musíme pěstovat laskavost. Je toho mnoho, co se lze naučit od ptáků, zvířat a hmyzu. Náboženství, to je láska. Dnes takové náboženství lásky nenacházíme. Bez lásky nemůže existovat žádný lidský vztah. Proto musíme následovat náboženství lásky. V moderní době na takové náboženství lásky nikdo nemyslí.

Naši předkové si pravý význam náboženství uvědomovali a slovem i duchem se jím řídili. Staré lidi považovali za své vzory. Dokonce i dnes, když se zeptáte některých dětí: „Kdo ti to řekl?“, odpovídají „můj dědeček“ a podobně. Nikdy nepohrdejte radami starých lidí. Když se jimi řídíte, všechno se pro vás obrátí v dobré. Nikdo dnes naneštěstí neposlouchá prospěšná slova starších lidí. Poslouchají však všechny možné filmové písně z magnetofonů. Ty písně i napodobují. Jakou melodii magnetofon hraje, tu napodobují. Dnešní člověk nežije jako lidská bytost. Mění se v pouhou gramofonovou desku či magnetofonový pásek. Nikdy nebudte lhostejní ke slovům starších. Dnešní člověk nenaslouchá dobrým radám starších a jedná v protikladu k přirozenosti lidské bytosti. Lidé neposlouchají nic dobrého a věnují se zbytečným a nejistým záležitostem.

Svátek Sankránti má člověku připomínat svatost lidství. Říká se: „*Íšvarah sarva bhútánám*“ (Bůh je vnitřním principem všech bytostí). Částí Boha (*amsa*) jsou tudíž všechny lidské bytosti, dokonce každá živá bytost. Zdá se však, že ve vašem vlastním chování je vada. Proč? Svaté city odhazujete do větru a dovolujete své mysli, aby odbíhala za všelijakými věcmi. Tak se vaše chování znečišťuje. Nyní

jste na prahu mládí. Vaše tělo, mysl a intelekt jsou v tomto věku pevné a zdravé. Proto byste měli správně využít schopnost žít podle svých svatých pocitů.

Sankránti se nedá považovat za pouhý svátek, jako jsou ostatní. Svátek Sankránti přináší všem velké potěšení. Dokonce i chudák si ve svém domě vyrobí *pájasam* (sladký puding) a spokojeně jej pojídá. Svátek Sankránti přináší potěšení mnoha způsoby. Není omezen na zpěv a hry. Rozšiřuje lidské srdce radostí. Je to svátek jednoty. Tato jednota rozvíjí čistotu a výsledkem je božství v lidské bytosti. Proto musí lidé v první řadě rozvíjet jednotu a čistotu. Co je to čistota? Náš zrak musí být svatý, naše slova musí být jemná a příjemná a naše uši musí poslouchat jen dobré věci. Náš nos by měl čichat jen božskou vůni. Všechny smysly našeho těla musí být proto správně používány.

Člověk se rodí díky karmě.

Karma je nejdůležitější dharmou (povinností) lidské bytosti.

Člověk se rodí v činu, je činem udržován a nakonec se s činem spojuje.

Čin je příčinou radosti a bolesti.

Čin je v pravdě řečeno pro člověka Bohem.

(báseň v telugu)

Tudíž bychom měli dále konat karmu. Co je to karma? Není to jen četba a hraní fotbalu, volejbalu a podobně. Dokonce i vdechování a vydechování je karma. Bez nich by žádná karma nebyla. Když se nadechujete, vynořuje se zvuk „Só“. Když vydechujete, objevuje se podobně zvuk „Ham“. Tak každý nádech a výdech způsobuje zvuk *sóham*, což znamená „Já jsem božství.“ Životní dech, který je mocnou energií, je darem od Boha lidské bytosti. Je nezbytně důležitý pro udržování lidské bytosti. Pravou přirozeností lidské bytosti není jíst, pít a veselit se.

Ze všeho nejvíce sledují lidé vaše vlastnosti, ať jdete kamkoli. Musíte se chovat tak, aby si lidé mohli říci: „Podívej, jeho chování je správné. Když s ním mluvíme, máme radost. Máme radost i z pouhého pohledu na něj.“ Jsou to jen vaše dobré vlastnosti, co vám přináší radost a štěstí. Člověk by měl správně používat své *pañčaprány* (pět životních větrů), *pañčabhúty* (pět prvků) a *pañčéndrije* (pět smyslů). Jídlo, které jíme, musí být *sattvické* (čisté, vyrovnané). Není dobré pojídat příliš mnoho čilli nebo čilli koření. Člověk by neměl dychtit po „chuti“ (*taste*). To „pustoší“ (*waste*) náš život. Člověk by měl jíst k utišení hladu, aniž by bažil po nějaké určité chuti nebo vůni.

*Není větší dobročinnost než nasycení hladového,
není mocnějších Bohů, než jsou rodiče,
není většího zisku než společnost dobrých lidí.*

(báseň v telugu)

Není nic mocnějšího než pravda. Pravda je jedna, ne dvě. Když se stýkáte s dobrými lidmi, budete také dobří. Kdo jsou dobří přátelé? Jsou to jen dobří lidé, kteří jsou vám dobrými přáteli. Řekni mi, kdo je ve tvé společnosti, a já ti řeknu, kdo jsi. Chodte proto vždy do dobré společnosti, mluvte s dobrými lidmi a s dobrými lidmi žijte. Jen tak se dobrými lidmi stanete. Jinak se zkažete.

Dobří přátelé budou vždy usilovat o práci pro dobro druhých a jeden druhému pomáhají k proměně. Jestliže se z nějakého důvodu vydá váš přítel někdy špatnou cestou, jaký by mělo vaše přátelství smysl, kdybyste se ho nepokusili přivést zpět na správnou cestu? A naopak, když se vydáte špatnou cestou vy, váš přítel vám pomůže, abyste se vrátili zpět. Tak je znakem dobrého přátelství vzájemná pomoc na správné cestě.

Přátelé však dnes přejí jeden druhému „ahoj“. Pak si řeknou „nashledanou“. Takový přístup není dobrý. Namísto „nashledanou“ (*goodbye*) se staňte dobrým chlapcem (*good boy*). Musíte se v životě vydat na cestu pravdy. Jen tak se stanete vzdělanými a odvážnými osobami v pravém slova smyslu, schopnými rozlišování. Jste-li dobrý člověk se smyslem pro obětavost, mnoho lidí vás bude následovat. Není-li vaše chování dobré, nikdo se vám ani nepodívá do tváře. Ve vaší společnosti se budou vyskytovat jen lidé bez charakteru. Nebude to dobré pro váš duchovní pokrok.

Říkáte: „Ten a ten je můj dobrý přítel.“ Ale jak dlouho? Jen na nějakou dobu. Jestliže ten člověk později nevěnuje pozornost vašim slovům nebo odmítne vyhovět vašim požadavkům, budete ho nenávidět. Stanou se z vás nepřátelé. Proto musíte být v rozvíjení přátelství s druhými lidmi velmi opatrní.

Samo naše chování je v každém aspektu života svědkem našich mezilidských vztahů. Můžete žít na kterémkoli místě nebo jet do kterékoli země, ale udržujte si dobrý charakter. Ctěte všechny! Všechny milujte! Nikoho nechovejte v nenávisti. Získejte si dobrou pověst. Nejsou to akademické hodnosti, co přináší velikost. Kolik doktorů filozofie již není na světě? Kolik lidí s I.A.S. není nyní v této zemi? Je svět díky nim nějakým způsobem lepší? Ve skutečnosti je to jen díky takzvaně vzdělaným lidem, že země ze své výjimečnosti upadá. Nezajímejme se o takzvaně „významné“ lidi. Stačí, když lidé jeden druhého pozdraví a zeptají se, jak se daří. To samo je významné. Spolu se vzděláním musí člověk vstřebávat pokoru a

uctivost. Jen takový student je skutečným studentem. Nemějte ani stopu ega, pýchy, okázalosti a dalších špatných vlastností.

Student, který hrál včera úlohu Prahlády, hrál dobře. Měl příjemný hlas. I jeho hra byla vzorová. Prahládův otec, Hiranjakašipu musel pro svoji nenávisť k Bohu podstoupit trest. Bůh se stal Narasinha avatárem (lvem) a zabil ho. Když vedeme dobrý a ctnostný život, bude náš konec také dobrý. Získáme také dobrou pověst. Příkladný život musíme vést od narození až do smrti.

Lidé však neposlouchají dobrá slova. Poslouchají jen špatné rady a ničí se tak. Při cestování vlakem nebo autobusem je časté, že se setkáme se žebrákem, který překrásně zpívá o slávě Ráмова jména. Naši spolucestující s radostí píseň poslouchají. Když nakonec žebrák dozpívá a odchází, lidé ho chválí: „Zpíval jste hezky a udělal jste nám velkou radost.“ Projeví mu svou vděčnost milodarem. Když učiníte druhé šťastnými, může být život opravdu smysluplný.

Vy všichni v této hale jste studenty. Při příležitostech, jako je tato, musíte mezi sebou sdílet dobré myšlenky a slova. Dobré myšlenky, laskavá slova a prospěšné skutky jsou vlastnosti božství. Rozvíjejte dobré vlastnosti. Když stojíte za úsvitu proti slunci, bude váš stín patnáct metrů dlouhý, zatímco ve skutečnosti máte jen stopadesát centimetrů. Jak začne slunce na obloze stoupat, bude váš stín kratší. Až bude slunce v poledne přímo nad vaší hlavou, stín vám dopadne k nohám. Stejným způsobem bude stín *máji* (klamu) za vámi, když se vydáte po cestě směrem k Bohu a postupujete po ní. Když půjdete opačným směrem, bude stín *máji* před vámi.

Vtělení lásky!

Všichni naši studenti jsou zlatí. Z jakého zlata? Z čistého, dvacetičtyřkarátového zlata. Ať jdou kamkoli a čímkoli se zabývají – sportem, vzděláváním, chováním, svou mluvou – každou činností získávají dobrou pověst. Jen proto jsem slyšel všude chválu: „Studenti Šrí Satja Sáí vzdělávacích institucí jsou svým charakterem výjimeční.“ Když se na ně podíváte, uvidíte, že v jejich tvářích se odráží Sáí Bábá.

V Čennaí začíná 19. ledna Ati Rudra *jadžňa*. Lidé v Čennaí však dychtivě očekávají příjezd Svámího studentů, nikoli Ati Rudra *jadžňu*. Těší se s pocitem: „Víme, že Sáí Bába zde bude na *jadžně* spolu se svými studenty. Jen jeho studenti jsou pro nás vzorem.“ Svatost vzdělání se dnes snižuje kvůli zneužívání vědeckých znalostí. Vědci se snaží změnit zákony přírody. Aby strom nesl ovoce, je mu dána injekce. Má-li kráva dávat více mléka, krmí ji moučkou z jiných zabitých zvířat. Myslí si, že když krmí krávy zvířecími zbytky, budou krávy silnější a budou více dojit. Dokonce i voda je dnes nečistá. Je to znečištěnou vodou, že lidé dnes trpí

všemi možnými nemocemi. Ať se podíváte na kterékoli ovoce, je na něm hmyz a bakterie. Fíky dříve mívaly velmi dobrou chuť. Dnes jsou ale bakterie a nečistoty i ve fíkách. Proč? Pro znečištěnou vodu, kterou se zalévají stromy. Lidé musí vodu čistit a vařit, jen pak ji mohou pít.

Lidem v Čennaí dodáváme pitnou vodu z řeky Kršna, což stálo 3 miliardy rupií. Viděl jsem, jak se malé děti koupou ve stoce a stejnou vodu pijí. Cítil jsem s nimi velký soucit. Tehdy jsem rozhodl: „Nenavštívím Čennaí, dokud tamním obyvatelům nedáme čistou pitnou vodu.“ To bylo před deseti lety. Nyní jim dodáváme pitnou vodu. Teď navštěvuji Čennaí, kde děti pijí čistou vodu a radostně si hrají.

Zdraví a šťastní můžeme být jen tehdy, když pijeme čistou vodu a jíme zdravé jídlo. Tak můžeme chránit své zdraví. Přesto jsem zjistil, že někteří studenti dobrou stravu nejedí. Jsou vábeni všemožnými druhy jídel. Nevyhledávejte chuti, prosím. Rozhodněte se, zda to, co si berete, je pro vaše zdraví, či ne. Jen tehdy budete zdraví a šťastní.

Milí studenti!

Studujte pořádně. Neplýtvajte časem. Když budete mít čas, čtěte dobré knihy. Jděte po správné cestě k Bohu a staňte se dobrými lidmi. Jen studenti Satja Sái vzdělávacích institucí mohou proměnit všechny lidi na světě v dobré občany. Buďte dobří a pomáhejte druhým, aby i oni byli dobří. Zbavte se špatných vlastností, jako je *káma* (touha) a *kródha* (hněv). Dnes budou naše děti hrát hru s názvem „Šrí Kršna Rájabáram“. Vy všichni víte, že v Mahábháratě škodili špatní Kuruovci mnoha způsoby Pánduovcům. Pánduovci však měli velmi dobrou povahu. Jejich myslí byly čisté. Pokoušeli se udělat pro Kuruovce to nejlepší. Dám vám malý příklad, abych vám dokreslil čistotu jejich myslí.

Když Kuntí, matka Pánduovců slyšela zprávu, že Pán Kršna opustil Svou tělesnou schránku, zlomilo ji to a vydechla naposledy. Její nejstarší syn Dharmarádža měl matčinu hlavu na klíně. Čtyři bratři – Bhíma, Ardžuna, Nakula a Sahadéva – ho obklopili. Dharmarádža pak svým bratrům vysvětlil: „Mojí milí, Pán Kršna, který nás neustále ochraňoval, odešel do svého nebeského sídla. Proto bychom ani my neměli již zůstat na tomto světě.“

Zavolal pak Bhímu k sobě a řekl mu, aby zařídil vše k matčině pohřbu. Ardžunu požádal, aby zařídil korunovační obřad Parikšita. Nakonec povolal oba mladší bratry, Nakulu a Sahadévu, a vysvětlil jim: „Musíme se vydat na dlouhý pochod do Himálají. Jděte a všechno zařídte.“ Tak na jedné straně zorganizoval pohřeb své matky a na straně druhé korunovaci vnuka svého bratra králem, aby tím

zajistil pokračování dynastie. Může někdo vykonat takový úkol v tak bolestné situaci? Všechny nezbytné záležitosti byly vyřízeny ve stejnou dobu.

Pánduovci se vypravili na svůj velký pochod. Draupadí, Bhíma, Ardžuna, Nakula a Sahadéva cestou padli. Dharmarádža pokračoval a nejprve dosáhl *naraky* (pekla). Uviděl mnoho lidí podstupujících různé druhy trestů za své hříchy. Ve chvíli, kdy Dharmarádža do pekla vstoupil, jejich utrpení polevilo a cítili se velmi šťastní. Nyní se naskýtá otázka, proč vůbec Dharmarádža musel jít nejdříve do pekla? On nikdy za svého života nevyslovil žádnou lež. Ale jednou řekl během války Máhábhárata hlasitě: „*Ašvatthámá hatah*“ (Ašvatthámá zemřel) a pak potichu „*kuňdžarah*“ (slon), takže mocný válečník Drónáčárja ze šoku málem zemřel. Slova „*Ašvatthámá hata kuňdžarah*“ znamenají, že slon jménem Ašvatthámá zemřel. Drónáčárjův syn se naneštěstí také jmenoval Ašvatthámá. Ve válečném ryku a zmatku neslyšel Drónáčárja „*kuňdžarah*“ zřetelně a myslel si, že Dharmarádža řekl: „Ašvatthámá zemřel“. Nedokázal unést žal a otřesen „smrtí svého syna Ašvatthámy“ odhodil luk a šípy na bojiště.

Tak byl Dharmarádža nepřímo odpovědný za Drónáčárjův pád, neboť vyslovil nepravdu. Aby si hřích odpykal, musel strávit nějakou dobu v pekle. Teprve poté byl vzat do nebe. Když Dharmarádža odcházel do nebe, padli mu k nohám lidé trpící v pekle a prosili: „Pane, neopouštěj nás, zůstaň zde, udělej nám radost, prosíme.“ Dharmarádža odpověděl: „Moji milí, nemohu udělat nic jiného, než poslouchat příkazy boží,“ a odebral se do nebe. Jestliže konáme dobro, budeme zažívat jen dobro, ať jsme kdekoli. Dobrá práce plodí jen dobré výsledky.

Milí studenti!

Poté, co složíte zkoušky na tomto institutu, budete-li si přát, můžete pokračovat na vyšším stupni. Spolu s akademickou výtečností dávejte druhým příklad také svým chováním. Nelibujte si ve falši, bezpráví a zlých činech. Držte se cesty pravdy a staňte se nesmrtelnými.

Gítáčárja prohlašuje: „*Mamaivánšó . . .*“ Nezapomínejte na tuto pravdu. S tímto vědomím můžete pokračovat ve vzdělávání kdekoli. (Bhagaván se pak zeptal: „Působím vám nějaké potíže?“ Studenti odpověděli jedním hlasem: „Ne, Svámí!“)

Mou prací je činit vás všechny šťastnými, podílet se na vašem vývoji, usilovat o odstranění vašich bolestí a trápení, dělat radost i vašim rodičům. Vaše radost je mou potravou. Jinou nepotřebuji. Tato potrava je pro mne dostatečná. Tak mohou všichni vést radostný a blažený život. Můžete se setkat s množstvím problémů; odsuňte je a jděte vpřed. Dnes si lidé libují ve falešné propagandě, jako: „Sái Bábova pověst den ode dne roste. Sái Bába mění všechny cizince v hinduisty.“ Velmi na mne žárlí. Proto píší do novin všelijaké hlouposti. Nevšímejte si jich.

Důvěřujte svému svědomí. Nevšímejte si toho, ať říkají cokoli, a považujte to za nesmysl. Nemám s tím nic společného. Ať dělám cokoli, je to pro dobro všech. Jestliže vám někdo spílá, berte slova tak, že nadává jen vašemu tělu, ne vám. Pokud vás někdo uráží otevřeně, nechte urážky rozplynout ve vzduchu. Pokud tak ale činí potichu, nedosáhnou vás. Nestarejte se o ně. Věřte stále v Boha. Takový má být váš postoj.

Bůh je v každé živé bytosti. Jméno a tvar se mohou lišit, ale Bůh je jen jeden. Je přítomen ve všem. Vy všichni jste vtělením božství. To vědomí v sobě rozvíjejte. Nepěstujte nějaké rozdíly v tom, kdo je vyšší a nižší. Všichni jsou jedno. Důvěřujte principu božího otcovství a bratrství člověka a žijte šťastně.

Milí studenti!

Přeji vám všem, aby vaše zkoušky dopadly prvotřídně a abyste měli dobré známky.

(Bhagaván ukončil svoji promluvu bhadžanem „Hari bhadžana biná“.)

U příležitosti svátku Sankránti, v Prašánti Nilajam dne 15. ledna 2007